

" মৰমৰ সন্তানসকল – শিৱবাবাৰ বাহিৰে ইয়াত তোমালোকৰ একোৱেই নাই , সেইবাবে এই দেহৰ ভানৰ পৰাও দূৰৈ ত কেৱল বেগৰ (যাৰ একোৱে নাই) হ'ব লাগে , বেগৰেই পাছলৈ ৰাজকুমাৰ হ'ব গৈ "

প্ৰশ্ন: নাটকৰ যথার্থ জ্ঞানে কোনটো খেয়াল সমাপ্ত কৰি দিয়ে ?

উত্তৰ: এই বেমাৰ কিয় হ'ল, এনেকুৱা নকৰাহেঁতেন এনেকুৱা নহ'লহেঁতেন, এই বিধিনি কিয় আছিল... বন্ধন কিয় আছিল... এই সকলো খেয়াল নাটকৰ যথার্থ জ্ঞানৰ দ্বাৰা সমাপ্ত হৈ যায় কিয়নো নাটক অনুসৰি যি হ'বলগীয়া আছিল সেয়াই হ'ল, কল্পৰ আগতেও হৈছিল। পুৰণি শৰীৰ, তাত টাপলিও মাৰিবলগীয়া হয় সেইবাবে কোনো খেয়াল আদি চলিব নোৱাৰে।

গীত: আমি সেই মৰ্গত চলিব লাগে ... (হমে উন ৰাহো পৰ চলনা হে ...)

ওঁম শান্তি। সেই মৰ্গত চলিব লাগে, কোনটো মৰ্গ? মৰ্গ-দৰ্শন কোনে কৰায়? সন্তানসকলে জানে যে আমি কাৰ ৰায় অনুসৰি চলি আছো। ৰায় বুলি কোৱা, মৰ্গ বুলি কোৱা বা শ্ৰীমত বুলি কোৱা – কথা একেটাই। এতিয়া শ্ৰীমতত চলিব লাগে। কিন্তু শ্ৰীমত কাৰ? লিখা আছে শ্ৰীমত ভগৱত গীতা, গতিকে নিশ্চয় শ্ৰীমতৰ ফালে আমাৰ বুদ্ধিযোগ যাব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে কাৰ স্মৃতিত বহি আছা? যদি শ্ৰীকৃষ্ণ বুলি কোৱা তেন্তে তেওঁক তাত স্মৰণ কৰিব লাগিব। তোমালোক সন্তানসকলে শ্ৰীকৃষ্ণক স্মৰণ কৰা নে নকৰা? উত্তৰাধিকাৰৰ ৰূপত স্মৰণ কৰা। এয়াতো জানা যে আমি ৰাজকুমাৰ হ'মগৈ। এনেতো নহয় যে জন্ম লৈয়েই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'বাগৈ! যথায়থ আমি শিৱবাবাক স্মৰণ কৰো কিয়নো শ্ৰীমত তেওঁৰেই, শ্ৰীকৃষ্ণ ভগৱানুৱাচ বুলি কোৱাসকলে শ্ৰীকৃষ্ণক স্মৰণ কৰিব, কিন্তু ক'ত স্মৰণ কৰিব? তেওঁকতো বৈকুণ্ঠত স্মৰণ কৰা হয়। সেয়েহে 'মনমনাভৱ' বুলি কৃষ্ণই ক'ব নোৱাৰে, মধ্যাজী ভৱ বুলি ক'ব পাৰে। মোক স্মৰণ কৰা, তেওঁতো বৈকুণ্ঠত আছিল। দুনিয়াই এই কথাবোৰ নাজানে। পিতাই কয় – সন্তানসকল, এই সকলো শাস্ত্ৰ হৈছে ভক্তি মৰ্গৰ। সকলো ধৰ্ম শাস্ত্ৰৰ লগত গীতাও আহি যায়। যথায়থ গীতা ভাৰতৰ ধৰ্ম শাস্ত্ৰ। বাস্তৱত গীতা সকলোৰে শাস্ত্ৰ হয়। কোৱাও হয় – শ্ৰীমত সৰ্ব শাস্ত্ৰমই শিৰোমণি গীতা। অৰ্থাৎ সকলোতকৈ উত্তম হ'ল। সকলোতকৈ উত্তম হৈছে শিৱবাবা শ্ৰী শ্ৰী, শ্ৰেষ্ঠতকৈও শ্ৰেষ্ঠ। কৃষ্ণক শ্ৰী শ্ৰী বুলি কোৱা নহয়। শ্ৰী শ্ৰী কৃষ্ণ বা শ্ৰী শ্ৰী ৰাম বুলি কোৱা নহ'ব। তেওঁলোকক কেৱল শ্ৰী বুলি কোৱা হ'ব। যি শ্ৰেষ্ঠতকৈও শ্ৰেষ্ঠ তেৱেঁই আহি পুনৰ শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলে। শ্ৰেষ্ঠতকৈ শ্ৰেষ্ঠ হৈছে ভগৱান। শ্ৰী শ্ৰী অৰ্থাৎ সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ। শ্ৰেষ্ঠজনৰ নাম প্ৰখ্যাত। শ্ৰেষ্ঠ বুলিতো নিশ্চয় দেৱী-দেৱতাসকলকে কোৱা হ'ব, যি এতিয়া নাই। আজিকালি শ্ৰেষ্ঠ বুলি কাক ভাবে? এতিয়াৰ নেতা আদিক কিমান সন্মান কৰে। কিন্তু তেওঁলোকক শ্ৰী বুলিতো ক'ব নোৱাৰি। মহাত্মা আদিকো শ্ৰী বুলি ক'ব নোৱাৰি। এতিয়া তোমালোকে উচ্চতকৈও উচ্চ পৰমাত্মাৰ পৰা জ্ঞান পাই আছা। সকলোতকৈ উচ্চ হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা, তাৰ পাছত তেওঁৰ ৰচনা। আকৌ ৰচনাৰ ভিতৰত উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ। ইয়াতো ক্ৰমানুসৰি পদবী। উচ্চতকৈ উচ্চ হৈছে ৰাষ্ট্ৰপতি, পাছত প্ৰধান মন্ত্ৰী, কেবিনেট মন্ত্ৰী....।

পিতাই বহি সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুজায়। ভগৱান হৈছে ৰচয়িতা। এতিয়া 'ৰচয়িতা' শব্দটি কোৱাৰ লগে লগে মনুষ্যই সোধে – সৃষ্টি কেনেকৈ ৰচনা কৰা হ'ল? সেইবাবে এয়া নিশ্চয় ক'বলগীয়া হয় যে ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ ৰচয়িতা হয়। বাস্তৱত 'ৰচয়িতা'ৰ সলনি 'ৰচনা কৰাওঁতা' বুলি কোৱাটোহে ঠিক। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা দৈৱী কূলৰ স্থাপনা কৰায়। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা কি স্থাপনা কৰা হয়? দৈৱী সম্প্ৰদায়ৰ। শিৱবাবাই কয় – এতিয়া তোমালোক হৈছা ব্ৰহ্মাৰ ব্ৰাহ্মণ সম্প্ৰদায়, তেওঁলোক হৈছে আসুৰী সম্প্ৰদায়, তোমালোক হৈছা ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায় পুনৰ দৈৱী সম্প্ৰদায় হ'বাগৈ। পিতাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা সকলো বেদ-শাস্ত্ৰৰ সাৰ বুজায়। মনুষ্য একেবাৰে মুৰ্ছিত হৈ আছে, কিমান মাথা মাৰি থাকে - জন্ম নিয়ন্ত্ৰণ হওক। পিতাই কয় – মই আহি ভাৰতৰ এই সেৱা কৰি আছো। ইয়াততো হৈছেই তমোপ্ৰধান মনুষ্য। 10-12 টা সন্তান জন্ম দি থাকে। বৃক্ষৰ নিশ্চয় বৃদ্ধি হ'বই লাগিব। পাত ওলাই থাকিব। ইয়াক কোনেও নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰে। সত্যযুগত নিয়ন্ত্ৰণত থাকে – এটা ল'ৰা, এজনী ছোৱালী, বচ। এই কথাবোৰ তোমালোক সন্তানসকলেহে বুজি পোৱা। আগলৈ আহি থাকিব, বুজি থাকিব। গায়নো কৰা হৈছে – অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ কথা গোপ-গোপিনীসকলক সোধা। ইয়াত যেতিয়া তোমালোকে সন্মুখত শুনা তেতিয়া সুখানুভূতি হয়। পাছত পেচাগত কাম-কাজলৈ গ'লে ইমান সুখ নাথাকে। ইয়াত তোমালোকক ত্ৰিকালদৰ্শী কৰি তোলা হয়। ত্ৰিকালদৰ্শীসকলক স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী বুলিও কোৱা হয়। মনুষ্যই কয় – অমুক মহাত্মা গৰাকী ত্ৰিকালদৰ্শী আছিল। তোমালোকে কোৱা বৈকুণ্ঠনাথ ৰাধা-কৃষ্ণৰো স্বদৰ্শন চক্ৰ বা তিনিও কালৰ জ্ঞান নাছিল। কৃষ্ণতো সকলোৰে

মৰমৰ সত্যযুগৰ প্ৰথম ৰাজকুমাৰ হয়। কিন্তু মনুষ্যই নুবুজাৰ কাৰণে কৈ দিয়ে যে তোমালোকে কৃষ্ণক ভগৱান বুলি নামানা সেইবাবে নাস্তিক হোৱা। আকৌ বিধিনিও আনে। অবিনাশী জ্ঞান যন্ত্ৰত বিধিনি পৰে। কন্যা-মাতাসকলৰো বিধিনি আছে। বন্ধনত থকাসকলে কিমান সহ্য কৰে, গতিকে বুজা উচিত নাটক অনুসৰি আমাৰ পাৰ্ট এনেকুৱাই। বিধিনি আহিলে এইটো খেয়াল আহিব নালাগে যে এনেকুৱা নকৰাহেঁতেন এনেকুৱা নহ'লহেঁতেন, এনেকুৱা নকৰাহেঁতেন স্বৰ নহ'লহেঁতেন... আমি এনেকৈ ক'ব নোৱাৰো। নাটক অনুসৰি এয়া কৰিলো, কল্পৰ আগতেও কৰিছিলো, সেইবাবে কষ্ট হ'ল। পুৰণি শৰীৰত টাপলিও মাৰিবলগীয়া হ'ব। অন্ত সময়লৈকে মেৰামতি হৈ থাকিব। এয়াও আত্মাৰ পুৰণা ঘৰ। আত্মাই কয় – মইও বহুত পুৰণি, কোনো শক্তি নাই। শক্তি নোহোৱা বাবে দুৰ্বল লোকে দুখ ভোগ কৰে। মায়াই দুৰ্বলসকলক বহুত দুখ দিব। আমি ভাৰতবাসীসকলক যথাযথ মায়াই বহুত দুৰ্বল কৰিছে। আমি বহুত শক্তিশালী আছিলো, আকৌ মায়াই দুৰ্বল কৰি দিলে, এতিয়া আকৌ মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা সেয়েহে মায়াও আমাৰ শত্ৰু হৈ যায়। ভাৰতেই আটাইতকৈ বেছি দুখ পায়। সকলোৰে পৰা ধাৰ লৈ আছে। ভাৰত একেবাৰে পুৰণি হৈ গৈছে। যি একেবাৰে চহকী আছিল, তেওঁলোকে বেগৰ হ'বলগীয়া হয়। আকৌ বেগৰৰ পৰা ৰাজকুমাৰ। বাবাই কয় – এই শৰীৰৰ ভানৰ পৰাও দূৰৈত থালী হৈ যোৱা। তোমালোকৰ ইয়াত একোৱে নাই, কেৱল এজন শিৱবাবা দ্বিতীয় কোনো নাই। গতিকে তোমালোকে একেবাৰে বেগৰ হ'ব লাগে। উপায়ো শুনাই থাকে। জনকৰ দৃষ্টান্ত আছে – গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পদুম ফুলৰ নিচিনা হৈ থাকিব লাগে, শ্ৰীমতত চলিব লাগে, সকলো সমৰ্পণো কৰি দিব লাগে। জনকে সকলো দিছিল, পাছত তেওঁক কোৱা হৈছিল যে নিজৰ সম্পত্তি তুমি চম্ভাল কৰা আৰু নিমিত্ত হৈ থাকা। হৰিচন্দ্ৰৰো দৃষ্টান্ত আছে।

পিতাই বুজায় – সন্তানসকল, যদি তোমালোকে বীজ ৰোপণ নকৰা তেতিয়া তোমালোকৰ পদ কম হৈ যাব। পিতাক অনুসৰণ কৰা, তোমালোকৰ সন্মুখত এয়া দাদা (ব্ৰহ্মা) বহি আছে। তেওঁ শিৱবাবা আৰু শিৱ শক্তিসকলক নিমিত্ত কৰিলে। শিৱবাবাই জানো বহি চম্ভালিব! তেওঁ জানো নিজৰ প্ৰতি বলিহাৰ হ'ব! তেওঁ মাতাসকলৰ ওপৰত উৎসৰ্গিত হ'বলগীয়া হয়। মাতাসকলকহে আগত ৰাখিব লাগে। পিতা আহি জ্ঞান অমৃতৰ কলহ মাতাসকলকহে দিয়ে যাতে মনুষ্যক দেৱতা কৰি তোলে। লক্ষ্মীক দিয়া নাই। এই সময়ত এওঁ হৈছে জগত অম্বা, সত্যযুগত লক্ষ্মী হ'বগৈ। জগত অম্বাৰ গীত কিমান ভালকৈ ৰচা হৈছে। তেওঁৰ বহুত মান্যতা আছে। তেওঁ সৌভাগ্য বিধাতা কেনেকৈ হয়, তেওঁ ধন ক'ৰ পৰা পায়? ব্ৰহ্মাৰ পৰা নেকি? নে কৃষ্ণৰ পৰা? নহয়। ধন পোৱা যায় জ্ঞান সাগৰৰ পৰা। এয়া অতি গুঢ় কথা নহয় জানো। ভগৱানুৱাচ সকলোৰে বাবে। ভগৱানতো সকলোৰে নহয় জানো। সকলো ধৰ্মাৱলম্বীকে কয় কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। যদিও শিৱৰ পূজাৰীও বহুত আছে কিন্তু একোৱেই নাজানে। সেয়া হৈছে ভক্তি। এতিয়া তোমালোকক জ্ঞান কোনে দিয়ে? অতি মৰমৰ পিতাই। কৃষ্ণক এনেকৈ কোৱা নহয়, তেওঁক সত্যযুগৰ ৰাজকুমাৰ বুলি কোৱা হ'ব। যদিও কৃষ্ণৰ পূজা কৰে কিন্তু এইটো খেয়াল নকৰে যে তেওঁ সত্যযুগৰ ৰাজকুমাৰ কেনেকৈ হ'ল? আমিও আগতে জনা নাছিলো। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া জানা আমি যথাযথ পুনৰ ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী হ'মগৈ তেতিয়াতো আকৌ ডাঙৰ হৈ লক্ষ্মী-নাৰায়ণক বৰণ কৰিম নহয় জানো। এই জ্ঞান হৈছেই ভৱিষ্যতৰ বাবে। ইয়াৰ ফল 21 জন্মৰ বাবে পোৱা যায়। কৃষ্ণৰ ক্ষেত্ৰত কোৱা নহয় যে তেওঁ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। উত্তৰাধিকাৰ পিতাৰ পৰা পোৱা যায়। শিৱবাবাই ৰাজযোগ শিকায়। ব্ৰহ্মাৰ মুখৰ দ্বাৰা হাজাৰ হাজাৰ ব্ৰাহ্মণক জন্ম দিয়ে, তেওঁলোকেহে এই শিক্ষা লাভ কৰে। কেৱল তোমালোকহে কল্পৰ সংগমযুগৰ ব্ৰাহ্মণ হোৱা, বাকী গোটেই সৃষ্টি কলিয়ুগী। তেওঁলোক সকলোৱে ক'ব – এতিয়া আমি কলিয়ুগত আছো, তোমালোকে ক'বা আমি সংগমত আছো। এই কথাবোৰ অন্য ক'তো নাই। এই নতুন নতুন কথাবোৰ অন্তৰত ৰাখিব লাগে। মুখ্য কথা হৈছে – পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা। যদি পৱিত্ৰ হৈ নাথাকা তেতিয়া কেতিয়াও যোগ নালাগিব, আইনে নকয়, সেইবাবে ইমান উচ্চ পদো পাব নোৱাৰিবা। অলপ যোগ লগালেও স্বৰ্গলৈতো যাবাই। পিতাই কয় – যদি পৱিত্ৰ নোহোৱা মোৰ ওচৰলৈ আহিব নোৱাৰিবা। অৱশ্যে ঘৰত বহিয়ো স্বৰ্গলৈ আহিব পাৰা, ভাল পদ পাব পাৰা, কিন্তু তেতিয়াহে যেতিয়া যোগত থাকিবা, পৱিত্ৰ হৈ থাকিবা। পৱিত্ৰতা অবিহনে যোগ নালাগিব। মায়াই লাগিব নিদিব। সঁচা অন্তৰত চাহাব ৰাজী হ'ব। যিসকলে বিকাৰত গৈ থাকে, তেওঁলোকে কয় – মই শিৱবাবাক স্মৰণ কৰো, এনেকৈ কৈ নিজৰ অন্তৰকহে আনন্দিত কৰে। মুখ্য হৈছে পৱিত্ৰতা। এনেকৈ কয় – জন্ম নিয়ন্ত্ৰণ কৰা, সন্তান জন্ম নিদিবা। এয়াতো হয়ই তমোপ্ৰধান দুনিয়া। বাবাই এতিয়া জন্ম নিয়ন্ত্ৰণ কৰাই আছে। তোমালোক সকলোৱে হৈছা কুমাৰ-কুমাৰী, গতিকে বিকাৰৰ কথাই নাথাকে। ইয়াত বিহৰ বাবে কন্যাসকলে কিমান সহ্য কৰিবলগীয়া হয়। বাবাই কয় – বহুত সংযমী হ'ব লাগে। ইয়াত এনেকুৱাতো কোনো নাই যিয়ে মদ্যপান কৰে? পিতাই সন্তানসকলক সোধে। যদি মিছা কোৱা ধৰ্মৰাজৰ কাঢ়া শাস্তি ভোগ কৰিব লাগিব। ভগৱানৰ সন্মুখত সঁচা ক'ব লাগে। কোনোবাই কিবা কাৰণত অথবা ঔষধ হিচাপে অকণমান মদ্যপান কৰা নেকি? কোনোৱে হাত উঠোৱা নাই। ইয়াতে নিশ্চয় সঁচা ক'ব লাগে। যিকোনো ভুল হ'লে তেতিয়া পুনৰ লিখিব লাগে – বাবা, মোৰ দ্বাৰা এয়া ভুল হ'ল, মায়াই থাপৰ মাৰি দিলে। বাবাক বহুতে লিখিও – আজি মোৰ ক্ৰোধৰ ভূত আহি গ'ল,

থাপৰ মাৰি দিলে। আপোনাৰতো মত হয় থাপৰ মৰা অনুচিত। কৃষ্ণক উৰালৰ স'তে বান্ধি থোৱা দেখুৱায়। এয়াতো সকলো মিছা কথা। সন্তানসকলক মৰমেৰে শিক্ষা দিব লাগে, মাৰিব নালাগে। থোৱা বন্ধ কৰা, মিঠাই খাবলৈ নিদিয়া... এনেকৈ শুধৰণি কৰিব লাগে। থাপৰ মাৰা, ক্ৰোধৰ চিন হৈ যায়। সেয়াও মহাত্মাৰ ওপৰত ক্ৰোধ কৰা। সৰু শিশু মহাত্মাৰ সমান নহয় জানো। সেইবাবে থাপৰ মাৰিব নালাগে। গালিও দিব নোৱাৰা। এনেকুৱা কৰ্ম কৰা অনুচিত যাৰ বাবে খেয়াল আছে – মই বিকৰ্ম কৰিলো। যদি কৰা তেতিয়া তৎক্ষণাৎ লিখা উচিত – বাবা মোৰ দ্বাৰা এয়া ভুল হ'ল, মোক ক্ষমা কৰা। আগলৈ নকৰো। পশ্চাতাপো কৰে নহয় জানো। তাতো ধৰ্মৰাজে শাস্তি দিয়ে, তেতিয়া পশ্চাতাপ কৰে – আগলৈ আৰু নকৰো। বাবাই বহুত মৰমেৰে কয় – অতি মৰমৰ সু-সন্তানসকল, মৰমৰ সন্তানসকল কেতিয়াও মিছা নক'বা।

খোজে খোজে পিতা পৰা ৰায় ল'ব লাগে। তোমালোকৰ পইচা এতিয়া ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি গঢ়ি তোলাত প্ৰয়োজন হয়, সেয়েহে এটা এটা কড়ি হীৰাৰ সমান। এনেকুৱা নহয় যে আমি কোনোবা সন্ধ্যাসী আদিক দান-পূণ্য কৰো। মানুহে হস্পিতাল অথবা কলেজ আদি খোলে তেতিয়া কি পায়? কলেজ খুলিলে পিছৰ জন্মত ভাল বিদ্যা লাভ কৰে, ধৰ্মশালা বনালে মহল পায়। ইয়াততো তোমালোকে জন্ম-জন্মান্তৰৰ বাবে পিতাৰ পৰা বেহদৰ সুখ পোৱা। বেহদৰ আয়ু পোৱা। ইয়াতকৈ বেছি আয়ু আৰু কোনো ধৰ্মাৱলম্বীৰ নহয়। ইয়াত আয়ু কম সেয়েহে এতিয়া বেহদৰ পিতাক চলোতে-ফুৰোতে, উঠোতে-বহোতে স্মৰণ কৰিলেহে আনন্দত থাকিব পাৰিবা। কিবা কষ্ট হ'লে তেতিয়া সোধা। বাকী এনেকুৱাতো নহয় কোনোৱা গৰীৰ হ'লে ক'ব - বাবা মইতো আপোনাৰে, এতিয়া মই আপোনাৰ ওচৰতে থাকি যাম। এনেকুৱা গৰীৰতো দুনিয়াত বহুত আছে। সকলোৱে যদি কয় মোক মধুবনত ৰাখক, এনেকৈতো লাখ লাখ একত্ৰিত হৈ যাব, এয়াও নিয়ম নহয়। তোমালোক গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিব লাগে, ইয়াত এনেকৈ থাকিব নোৱাৰা।

ব্যৱসায়ত সদায় ঈশ্বৰৰ অৰ্থে এক-দুই পইচা সাৰ্টে। বাবাই কয় – অচ্ছা, তোমালোক গৰীৰ, একোৱেই দিব নালাগে, জ্ঞানতো বুজা আৰু মনমনাভৱ হৈ যোৱা। তোমালোকৰ মম্মাই কি দিলে, তথাপি তেওঁ জ্ঞানতো তীক্ষ্ণ। তন-মনেৰে সেৱা কৰি আছে। ইয়াত পইচাৰ কথা নাই। অতি বেছি এটকা দি দিয়া, তোমালোকে ধনৱানৰ সমান পাই যাবা। প্ৰথমতে নিজৰ গৃহস্থ ব্যৱহাৰ চম্ভালিব লাগে। সন্তানসকল দুখী হ'ব নালাগে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। বন্দে মাতৰম্, সলাম মালেকম্। তোমালোকৰ জয় হওক... ওঁম্ শান্তি।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) এনেকুৱা কোনো কাম কৰিব নালাগে যাৰ বাবে পাছত খেয়াল চলে, পশ্চাতাপ কৰিব লাগে। মিছা ক'ব নালাগে। সত্য পিতাৰ লগত সত্য হৈ চলিব লাগে।

(2) ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তুলিবলৈ নিজৰ এটা এটা কড়ি সফল কৰিব লাগে। পিতা ব্ৰহ্মাৰ নিচিনা সমৰ্পিত হৈ নিমিত্ত হৈ থাকিব লাগে।

বৰদান: নিমিত্ত আত্মাসকলৰ নিৰ্দেশনাৰ মহত্বক জানি পাপৰ পৰা মুক্ত হওঁতা বিচাৰবুদ্ধি সম্পন্ন হোৱা যিসকল বিচাৰবুদ্ধি সম্পন্নসন্তান তেওঁলোকে কেতিয়াও এনেকৈ নাভাবে যে এই নিমিত্ত আত্মাসকলে যি নিৰ্দেশনা দি আছে সেয়া হয়তো কোনোৱাই কোৱা বাবে কৈ আছে। নিমিত্ত হৈ থকা আত্মাসকলৰ প্ৰতি কেতিয়াও এনে ব্যৰ্থ সংকল্প কৰিব নালাগে। ধৰি লোৱা, কোনোৱে এনেকুৱা সিদ্ধান্ত দি দিয়ে যিটো তোমালোকৰ ঠিক যেন নালাগে, কিন্তু তোমালোক তাৰ বাবে দায়ী নহয়, তোমালোকৰ পাপ নহয় কিয়নো যিয়ে তেওঁলোকক নিমিত্ত বনাইছে সেই পিতাই, পাপকো সলনি কৰি দিব, এয়া গোপন ৰহস্য, গুপ্ত যান্ত্ৰিক কৌশল।

স্লোগান: অনেষ্ট (সৎ) সেইজন যাৰ পছন্দ হৈছে প্ৰভু আৰু বিশ্ব , আৰাম পছন্দ নহয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!